

POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie **K. K.**

skazanego z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu 12 maja 2025 r.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym
wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z 18 marca 2020 r., sygn. akt II AKa 7/20,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie

z 5 listopada 2019 r., sygn. akt II K 37/19,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił

odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania z powodu
jego o oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

K. K. wniósł pismo z 16 lutego 2025 r., które potraktowane zostało jako osobisty wniosek o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 18 marca 2020 r., sygn. akt II AKa 7/20. Z jego treści wynika, że K. K. uważa się za osobę niewinną i niesłusznie skazaną. Kwestionuje poczynione przez Sądy obu instancji ustalenia faktyczne, co

w efekcie doprowadziło do przypisania mu odpowiedzialności za czyny z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. i in.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Przepis art. 545 § 3 k.p.k. nakłada na sąd obowiązek przeprowadzenia kontroli wniosku o wznowienie postępowania pochodzącego od podmiotu nieprofesjonalnego pod kątem jego oczywistej bezzasadności. Kontrola ta ma charakter *quasi* formalny, co oznacza, że w jej toku nie dochodzi do merytorycznego rozpoznania wniosku, ani też do badania jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia, ale do wstępnego przeanalizowania jego treści w celu ustalenia możliwości skutecznego złożenia tego pisma. Wniosek, który jest bezzasadny w stopniu oczywistym, musi spotkać się z odmową przyjęcia bez wzywania do usunięcia braków formalnych. Oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie postępowania to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna „na pierwszy rzut oka”, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia prawomocnego orzeczenia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z: 25 września 2015r., II KO 49/15; 6 października 2015 r., V KO 56/15).

W złożonym przez K. K. wniosku argumentacja dotyczy oceny materiału dowodowego i poczynionych ustaleń faktycznych. Takie okoliczności nie mogą jednak stanowić podstawy do wznowienia postępowania. Podkreślić bowiem trzeba, że postępowanie wznowieniowe nie stanowi powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest swego rodzaju „trzecią instancją”, mającą służyć kolejnemu weryfikowaniu poprawności orzeczeń zapadłych w sądach pierwszej i drugiej instancji. Wznowienie postępowania może nastąpić wyłącznie w sytuacjach ściśle określonych przez ustawodawcę, co gwarantuje stabilność prawomocnych orzeczeń sądowych i pewność obrotu prawnego. Takich jednak podstaw we wniosku nie wskazano.

We wniosku skazany nie przedstawił żadnych okoliczności, które uzasadniałyby wznowienie postępowania. Kwestionowanie przez skazanego sposobu prowadzenia postępowania dowodowego przez prokuraturę oraz Sąd

pierwszej instancji, oceny i analizy dokonanych ustaleń faktycznych, zaakceptowanych przez Sąd odwoławczy, zwłaszcza oceny zeznań świadków, nie stanowią żadnej z przesłanek wznowienia postępowania. Podnoszone przez wnioskodawcę w tym zakresie zarzuty przeciwko orzeczeniu Sądu odwoławczego były zresztą przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego w związku z treścią wniesionej przez obrońcę skazanego kasacji w sprawie V KK 445/20.

Natomiast co do ewentualnych zaniedbań, mających - zdaniem wnioskodawcy - mieć miejsce w toku całego postępowania, takich jak to, że:

- Policja nie zabezpieczyła jego mieszkania, nie wykonała zdjęć, a prokuratora nie przeprowadziła oględzin,

- skazany złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa w postaci okradania jego domu, popełnionego już po jego zatrzymaniu w omawianej sprawie, nie został w jednak przesłuchany, a prokurator P. G. odmówiła wszczęcia postępowania,

- prokurator K. K.1 nie wyjaśniła zeznań głównego świadka oskarżenia, tj. H. G. i wnuczki W. S.,

- nie wyjaśniono kwestii skutera i jazdy nim krytycznego dnia przez pokrzywdzoną,

- nie przesłuchano żony Z. G., nie wyjaśniono kwestii pracowników z Ukrainy, pracujących w posiadłości G.,

- H. G. złożyła fałszywe zeznania,

- niemiarodajna jest opinia biegłego M. Ś.,

- B. G. zeznała nieprawdę,

- prokurator odmówił wszczęcia śledztwa w sprawie obrażeń ciała pokrzywdzonej, których doznała w 2021 r.,

- kurator okłamał sąd w sprawie III Kow [...] co do miejsca pobytu i sposobu życia pokrzywdzonej,

- pokrzywdzona w toku rozprawy apelacyjnej zeznała, że skazany jest niewinny, Sąd Najwyższy wypowiedział się w postanowieniu z 27 września 2023 r., II KO 79/23. Kwestie te zostały ponowione we wniosku z 16 lutego 2025 r. W ocenie Sądu Najwyższego niecelowe jest powtarzanie argumentacji z uzasadnienia postanowienia tej sprawy, dlatego zainteresowanego należy odesłać do jego lektury.

Wniosek o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i dotyczy prawomocnego już wyroku, który objęty jest domniemaniem prawidłowości dokonanych w sprawie ustaleń. Stąd też, nie jest wystarczające twierdzenie wnioskodawcy, iż jest inaczej, niż to co ustalono.

Ponadto wskazywane przez wnioskodawcę inne okoliczności tj. stan zdrowia, stan majątkowy, jak również stan rodzinny, niewątpliwie pozostają bez związku z przedmiotem postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 18 marca 2020 r., sygn. akt II AKa 7/20.

Wobec tego stwierdzić trzeba, że zmaterializowały się przewidziane w art. 545 § 3 k.p.k. podstawy do odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie jako oczywiście bezzasadnego, bez wzywania wnioskodawcy do uzupełnienia jego braków formalnych, takich jak niesporządzenie go i podpisanie przez uprawniony podmiot oraz brak opłaty.

Z przytoczonych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[R.G.]